Ч. 61. Середа 31 (18) марта 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Інтервенция держав. — Зміст сербскої заяви. — Безпосередні переговори. — Голоси праси.

Спільну інтервенцию держав, яка мала відбути ся в Білгороді вчера в полудне, відложено до нині, бо француский посол не одержав на час інструкций свого правительства. В правительственних сербских кругах кажуть, що сербске правительство виповнить жаданя держав, бо пересьвідчені, що они не поставлять Сербії таких жадань, які обиджали би достоїньство независимої держави.

„Köln. Ztg." обговорює переговори о заяві, яка мае бути предложена Сербії, а опирати ся буде на слідуючих підставах: 1) Сербія повинна понехати всякі заходи в справі босаньскій, котра єсть вже управильнена згодою всіх держав; 2) повинна ясно виявити бажане привернення добрих сусідских відносин з Австро-Угорщиною і поставити свою армію на мирній стопі і 4) постарати ся о то, щоби потворені ватаги охотників відкликано з пограничних місцевостий і розвязано.

Вчера перед полуднем зложив австро-угорский посол в Білгороді ґр. Форґач візиту міністрови заграничних справ Миловановичеви. Предметом нарад було управильнене торговельних відносин між Австро-Угорщиною а Сербією, позаяк провізория торговельного переговору, що кінчить ся з днем 31 марта, не може вже бути продовжена в наслідок ухвал австрийского і угорского парляменту на основі заключеного між Австро Угорщиною а Сербією торговельного договору. — Міністер Милованович заявив ґр. Форґачеви, що справу торговельно-політичного порозуміня між Австро Угорщиною а Сербією предложить раді міністрів.

Про події послідних днів годить ся занотувати голоси західно европейскої праси. І так Times висказує погляд, що заходи Німеччини до розбитя порозуміня Анґлії і Франциї з Росиею не поведуть ся, так само як намір розбитя француско-анґлійского порозуміня. Скріплене дружби, яку Німеччина хоче знищити, було би найліпшою відповідию на безнастанні проби Німеччини диктовання приписів иншим европейским державам. Така відповідь певно незабаром послідує.

Daily Telegraph пише: Барон Еренталь осягнув без сумніву дипльоматичний успіх, але кілько та побіда коштувала! Тревале, непримириме остуджене відносин між Росиею а Німеччиною і Австро-Угорщиною, ось ціна того успіху. Не досить на тім; ані в Берлині, ані у Відни не можна манити ся що-до чувств Сербів і инших народів славяньских супротив політики, котра топче славяньский нарід в Сербії, а на західних державах, котрі не були материяльно інтересовані в спорі між Сербією а монархією, зробило як найліпше враження зірване берлиньского договору і безоглядне використане Австро-Угорщиною хвилі слабости Росиї. Такі річи не служать справі мира, будять лиш недовіря і неприязнь між народами.

Standard пише: Відень виграв партию, Анґлія же злими картами грала дуже зручно.

Daily Graphic пише, що Ґрей уратував мир на близькім всході, а може і в Европі. Жертви були неминучі, бо бар. Еренталь мав всі атути в руці і заграв їх, не ощаджаючи нікого.

В обширній статї старае ся француский „Temps" доказати, що Франция у всхідній кризі виповнила без закиду свої обовязки союзниці супротив Росиї, а так само і Анґлія стояла по стороні Росиї. Але Росия сама може з надто великим притиском підчеркнула, що не хоче війни. Мала безусловно право до того, але в переговорах, при котрих не кидає ся меча на вагу, всть ся все тою стороною, котра тратить. Зазнав того і Ізвольский. Франция і Ан-

5)

Моряк упав з покладу.

З російского — К. Станюковича.

(Конець).

7.

Було то в індийскім океані, на дорозі до Сундайских островів. День розпочав ся ясним, сонішним але холодним ранком—розмірна близкість полудневого бігуна давала ся чути. Віяв сьвіжий, рівний вітер, а по небі пересували ся в ніжних, фантастичних взірцях білі як сніг, легкі як перо хмарки. З розпущеними вітрилами їхав корабель, легко наколисуючись і поров своїми грудьми набігаючі з переду филї.

Наближала ся десята година. Цїла корабельна залога була на покладі. Вартові стояли на своїх місцях, а моряки другої варти були поприділювані до ріжних робіт. Один чистив мосяж, другий мив човно, третий плїв мату.

Шутиков, привязаний в поясі для безпечности, стояв на заднім покладі і учив ся міряти скорість їзди, змінивши перед хвилею иншого моряка. Недалеко від него стояв Прошка. Він чистив армату і деколи зупиняв ся та поглядав на Шутикова, любуючи ся, як той розвивав линву, закидав єї скоро в море, а відтак коли она натягнула ся, зручно знов навивав єї.

Нараз роздав ся з вартового коша крик тревоги:

— Моряк упав з покладу!

Так минуло кілька секунд, як роздав ся знов той сам злощасний голос:

— І ще один!

На хвилю всьо на кораблн мов задеревіло. Многі хрестили ся зі страху. Вартовий офіцир, що стояв на командантскім містку, бачив, як якась стать у воздусї мелькнула, а відтак як за нею кинула ся друга.

Єго серце задрожало, але він не стратив рівноваги. Кинув чим скорше ратунковий пояс з містка, приказав скинути з покладу також ратункову линву і закомандував громовим голосом, аби корабель повернути на бік і задержати.

На перший крик вибігли всї офіцири на гору. Капітан і перший офіцир, оба дуже збентежені, стояли вже на командантскім містку.

— Менї здаєть ся, що він вхопив вже линву! — відозвав ся капітан, не відоймаючи дальновиду від очий. — Сиґналїст... уважати!

— Слухаю... я бачу!

— Спустити ратункову лодку. .Скорше, скорше! — командував капітан повний нервового непокою.

Але то наглене було злишне. Моряки знали самі, що кожда секунда дорога і просто рвали ся з поспіху.

За яких вісїм мінут корабель був повернений і задержаний, а ратункова лодка з людьми під проводом прапорщика Лесового була спущена на воду.

— З Богом! — крикнув їм капітан. — Глядайте їх на північнім всході. І не від'їзджайте далеко! — додав.

Тих, що попадали у воду, не було вже видко. За тих вісїм мінут корабель уїхав що найменше анґлійску милю.

— Хто упав в море? — спитав капітан першого офіцира.

— Шутиков! Урвала ся линна і він упав підчас міряня.

— А другий?

— Шітін. Він кинув ся за Шутиковом.

— Шітін? Той заспаний трус? — сказав капітан зачудований.

— Сам того не можу зрозуміти — відповів Василь Іванич.

Між тим очи всїх були обернені на лодку, що то ховаючи ся за филї то знов виринаючи, віддалювала ся поволи від корабля. Вкінци зникла з перед очий майже зовсім і довкола не було видко нїчого лиш филюючий океан.

На корабли заволоділо понуре мовчане, лиш деколи перекидали ся моряки короткими словами.

Капітан не віднимав скла від очий. Старший моряк і два сиґналїсти глядїли крізь дальновиди.

Так минуло доброї пів години.

— Лодка вертає — відозвав ся нараз сиґналїст.

І знов очи всїх обернули ся на море.

— Імовірно люди уратовані — сказав перший офіцир тихо до капітана.

— З чого догадуєте ся, Василю Іваничу?

— Лесовий не вертав би так скоро.

ґлія ніколи не дораджували Росиі признаня анексиї, як то він зробив перед 4 днями. До тої постанови спонукав его напір з Берлина, Франциї і Анґлії не питано о раду що-до того рішеня.

„Daily News“ пише: Нема причини до того, аби Австро-Угорщину і Росию наділювати анґлійскою симпатиею. Австро-Угорщина була безвзглядна, Росия фальшива. Коли би Сербія була полишена сама собі, то імовірно вже давно була би привернула сусідскі відносини з монархією. Всї ті острі протести і величаві бесіди в Анґлії і деинде найшли конець, який не конче можна назвати дуже славним. Росия вела подвійну гру і не показала ся опорою ні для Сербів ні для своїх приятелів в Анґлії і Франциї. Той конець доказуе, що оправдані були сумніви, з якими з початку стрітило ся в Анґлії анґлійско-росийске порозуміне.

„Köln. Ztg.“ в берлиньскій телеґрамі поборюе голоси францускої праси о сьвітлій побідї диплоьматичній Німеччини, а поражцї західноевропейских держав і підносить заслуги Франциї коло мирного полагодженя сербскої справи і заслуги Росиї, котра своею самостійною заявою помогла своїм приятелям в Анґлії і Франциї дійти до порозуміня з Австро Угорщиною без противности з Росиею. Треба дати спокій розважуваню о побідителях і побідженех. Побідила справа мира і справа розваги.

Новинки.

Львів, дня 30-го марта 1909

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник іменував концепіста санїтарного дра Ів. Орского лїкарем повітовим, а асистентів санїтарних: дра Нап. Ґонсьоровского, дра Ром. Меруновича і дра Берн. Ґрудзевского концепістами санїтарними. — П. Намістник переніс лїкаря повітового дра Вінкентия Ґловіньского з Сокаля до Львова. — Дирекция почт і телеґрафів іменувала слухача фільософії, Стеф. Ґрабіньского, практикантом почтовим у Львові.

— **Посьвячене склепу „Сокільского Базару“ в Станиславові.** В четвер дня 25 с. м. відбуло ся в Станиславові торжественне посьвячене склепу „Сокільского Базару“. О год. 11 рано зачав ся акт посьвяченя, якого довершив о. крилош. Редкевич в асистї оо. Гізовского і Проця. Склеп буз так заповнений гістьми, що решта гостий стояла на улици. По скінченій відправі виголосив до зібраних промову о. крил. Редкевич, вказуючи на гарний розвій „Сокільского Базару“, на розвій українского народу на поли економічнім і торговельнім, апелюючи до Станиславівців, щоби ні одна руска душа не оминала „Сокільского Базару“. Подяку Духовеньству і гостям зложив директор „Сокільского Базару“ п. Альфред Будзиновский. Відтак всї присутні вписали ся в книгу памяткову. На посьвячене виїхала зі Львова цїла Дирекция, а то п. Денис Кучика, п. Альфред Будзиновский, п. Никола Дескоч та член Ради Надзираючої п. Іван Ігнат. В Товаристві „Руска Хата“ відбула ся перекуска, до якої засїло около 30 осіб. Забрав там слово лїкар др. Янович, неутомимий робітник в станиславівских товариствах, котрий переходячи по черзї всї товариства а скінчивши на „Сокільскім Базарі“, заявив, що брак сеї інституциї давно відчувають станиславівскі Русини, а коли она вже повстала, обовязком нашим е сильно еї підпирати. Дальше промовляли: голова місцевого „Сокола“ п. надінжінер Мирон, о. крил. Редкевич, п. Шевчук, п. Боднарчук, о. Проць, директори і член Ради Надз. „Сок. Базару“. Піснями „Ще не вмерла“ і „Маршом Соколів“ закінчено комерс. Згадати би тут ще й про склеп; він просторий і гарний, а так в нїм повно всїляких гарних річий, що око не може відорвати ся. Вистава прикрашена гуцульскими виробами, картками і приборами до писаня стягае видців.

— **Товариство руских технїків.** Комітет основателїв руского технїчного товариства повідомляе всїх технїків, котрі зголосили свое приступлене, що статути Намістництвом вже затверджені і що в короткім часї скличе ся перші загальні збори. Комітет мае надію, що наші технїки зрозуміють незвичайно велике значіне такого товариства для економічного і культурного розвою нашого народа, і що всї приступлять в его члени.

— **В Коломиї** відбудуть ся дня 1 цьвітня заходом всїх українско-руских товариств в сали Щадничої каси торжественні вечерницї в память 48 роковин смерти Т. Шевченка. Чистий дохід призначений на бідну шкільну молодіж.

— **В Яворові** відбули ся дня 25 с. м. в тамошній приватній семінариї учительскій СС Василиянок вечерницї в память 48 роковин смерти Т. Шевченка зі слїдуючою проґрамою: 1) Вступне слово, 2) Шевченко: „Три шляхи“ хор, 3) Заремба: „Пращане України“, форт. сольо, 4) Шашкевич: „Не чужого ми бажаем“, дует, 5) Шевченко: „Тополя“, декламация. 6) Д. Січиньский: „Роксоляна“, хор. 7) Завадский: „Думка“, форт. на 4 руки. 8) Кошиський: „Молитва“, хор, 9) Живий образ. Всї точки вийшли дуже гарно. Вечерницї відбули ся по раз перший при тїснім кружку руско-укр. інтеліґенциї з Яворова. Видно було рівнож місцевих представителїв властий, як старосту Тировича, пов. марш. і декана о. Левицкого, радника Слоневского і инших. Вступне слово прекрасно виголосила М. Радович, кандидатка III р.

— **Дрібні вісти.** Пос. дра Евген Олесницкий і др. Івин Кос отворять з днем 1 мая с. р. спільно адвокатску канцелярию у Львові при ул. Адама Аснека ч. 7, I поверх. — Чутка, розпущена деякими ґазетами, мовби посли Бачиньский, Петрицкий і Старух виступили з українско-руского клюбу, есть безосновна; виступив лиш пос. Трильовский. — Пропала без слїду 4 лїтна Павлина Дацівна, донька доворця дому при ул. Кохановского ч. 22. — В Станиславові на жадане тамошного суду арештовано кандидата адвокатского В. Должицкого під закидом спроневіреня. — Львівска полїция арештувала нотованого злодія Йосифа Гайнца, котрий вкрав кравцеви Волод Щербі 25 пар штанів вартости 600 К. — Петербурска міска комісия ревізийна викрила що в тамошнім шпитали для божевільних ім. сьв. Николая виплачувано від многих лїт пенсию давно помершим урядникам при тім заведеню. Доси викрито, що 30 „небіжчиків“ побирало річну пенсию.

† **Померли:** Стефан Бодак, ем. нар. учит. помер дня 23 марта с. р в Кристинополи в 65 р. житя. Покійник заслужив ся немало для загального добра не лиш в школї, але й в просвітній орґанізациї селян. В два днї опісля дня 25 марта с. р. помер его син Теофиль, канд. уч. семін. в 22 р. житя. — Мих. Туркалевич, конц краєвої Дирекциї скарбу в Станиславові упокоїв ся дня 26 см. в 32 р. житя. Покійний полишив вдову, доньку бл. п. проф дра Яхна і доночку. Смерти попередила довша недуга, а перед півроком зовсїм отемнїв.

— **Репертуар руского театру у Львові** (Саля „Яд Харузим“. Початок точно о 7 год вечером). Білети продае раньше книгарня ім. Шевченка. (Ринок ч. 10), а від 5 год. веч. каса театру.

В середу 31 с. м. „Жидівка“, опера в 5 діях Галевія. Гостинний виступ М. Шляфенберґа.

В четвер, 1 цьвітня „Марійка“, ческий народний образ зі співами в 5 діях Александра і В. Мрштіка.

Театр остае у Львові лиш до 8 цьвітня.

— **Нещаслива пригода.** Повновластник дібр ґр. Романа Потоцкого зі Старого Села, бобрецкого повіта, Фльориян Щерба, вертав онодї пополудневим поїздом зі Львова. Замість в Старім Селї, де на него ждали конї, висїв в Давидові, а щоби дома жінка та дїти не тривожили ся его неприсутностию, вибрав ся піш.

— Дай Боже, дай Боже!

Лодка наближала ся, підскакуючи на филях. Здалека подобала на малу лушпину. Здавало ся, ще хвиля і море проковтне еї. Але вскорі появила ся она знов на гребени филї і на ново знов поринула.

— Дуже добре веде еї Лесовий, знаменито! — вирвало ся капітанови, що уважно слїдив за лодкою.

Лодка наближала ся чим раз більше.

— Оба в лодцї! — скрикнув сиґналїст весело.

Всї аж радістнійше відітхнули. Многі моряки хрестили ся. Корабель немов віджив. Почули ся розмови:

— Щасливо скінчило ся! — сказав капітан і на его поважнім лици появив ся веселий, добрий усьміх. Василь Іванич усьміхнув ся у відповідь

— А Шітін, трус, трус, а диви! — говорив капітан дальше.

— Дивно... Такий лежень, а кинув ся на ратунок товаришеви! Шутиков заступав ся за него. — додав Василь Іванич поясняючи.

І всї дивували ся Прощі і Прошка став героем дня.

За десять мінут лодка підійшла аж до корабля і еї щасливо витягнули до гори.

Мокрі, червоні, облиті потом від напруженої працї, повисїдали гребцї з лодки і пійшли на поклад.

Також Шутиков і Прошка висїли і як качки обтріпували з себе воду. Оба були блїді, зворушені і щасливі.

З поважанем гляділи тепер всї на Прошку, коли він стояв перед приступившим до него капітаном:

— Славно, Шітін! — сказав капітан, мимохіть здивований видом того неповоротного, марного моряка, що важив свое житє за товариша. А Прошка очевидячки заклопотаний переступав з ноги на ногу.

— Ну іди, перебери ся і випий чарку горівки від мене... За твій учинок представлю тебе до медалю, а від мене дістанеш грошеву нагороду.

Зовсїм заклопотаний Прошка забув навіть сказати „слухаю“, обернув ся безрадно усьміхаючись і колишучи ся як качка відійшов.

— Наперед! — закомандував капітан вступаючи на місток.

Роздала ся команда вартового офіцира. Его голос звучав тепер весело і спокійно. Вскорі вітрила були знов розпущені і за пять мінут поплив корабель в дальшу дорогу, розрізуючи филї; перервані роботи розпочали ся на ново.

— Ади, блоха би тебе з'їла! — задержав Лаврентич Прошку, коли він переодївши ся і випивши чарку руму, появив ся за Шутиковом на покладі. — Кравець, кравець, а яку відвагу мае! — говорив Лаврентич і поклепав Прошку по плечи.

— Коби не Прохор, то було би по менї, братя! Коли я упав у воду, а відтак виринув погадав собі... конець.. Поручай свою душу Богу — оповідав Шутиков. — Довго не удержу ся на водї! — гадав я. — Аж чую голос Прохора... Пливе на ратунковім поясї і подае менї ратунковий кружок... як я тодї утїшив ся! Так держались ми оба на водї аж приплила лодка.

— А не було страшно? — питали моряки.

— Ще як! Страшно братя, Господи заступи! — відповів Шутиков усьміхаючись добродушно.

— А що ти собі при тім думав? — спитав старший моряк приязно Прошку.

Прошка глупо усьміхнув ся і відповів по короткім мовчаню:

— Я ні о чім не думав, Матїю Нилич... Бачу, він паде... Шутиков значить... тодї сказав я собі... Боже поможи і за ним.

— То-то іменно! Той мае душу... Ей ти, Прохоре, славний хлопче! Ех ти... на, маеш мою люльку, покури собі! — відозвав ся Лаврентич, подаючи Прощі на знак своеї незвичайної прихильности свою носогрійку, при чім не залишив почастувати его одним із своїх кріпких слів.

Від того дня Прошка не буде вже давнійшим, битим Прошкою; перемінив ся на загально поважаного Прохора.

ки навпростець до Старого Села. На полях заскочила его ніч і він заблудив. Коло Шоломиї урвав ся під ним беріг якоїсь яруги і Щерба упав коміть головою в баюру розтопленого снїгу, звідки не міг вже видобути ся. На другий день знайдено его неживого. В справі сїй доносять з Бібрки: Бл. п. Щерба їхав зі Львова вечірним поїздом до Старого Села. Коли поїзд станув на пристанку „Давидів", передпослїдній стациї, Щерба висїв там а побачивши, що знайшов ся на невідповідній стациї, зателєфонував через старшого будника зелїзничого до Старого Села, щоби кові, які там его дожидали, приїхали по него до Давидова. По якімсь часї Щербі не ставало вже терпцю і він мимо остереженя будника, що то ніч і дороги розмоклї, пустив ся пішки до Романова. Коли візник приїхав і довідав ся, що его пан пішов наперед, поїхав за ним і їздив до пізної ночи, але не міг нїгде его знайти. Вернувши до двора, дав знати, що стало ся, а звідтам вислано людий верхом і пішки, щоби шукали пропавшого. Аж третого дня при помочи жандармів удало ся пропавшого відшукати у віддалї кількох кільометрів від Давидова за Шоломиєю, де він лежав в глубокім ярі неживий майже до половини замулений водою з розтопленого снїгу. На місце прибула судово лїкарска комісия, котра по обдукциї трупа орекла, що Щерба мабуть нагло збожеволів а тодї впав в яр, де й згинув страшною смертию.

— **Зьвірскість сербского королевича.** Бідний і нещасливий той нарід, в котрім люди зі зьвірскими інстинктами зачинають верховодити. Нема майже сумніву, що до послїдної полїтичної поражки сербского народу причинили ся у великій мірі верховоди, а вже може найбільше пошкодив сербский королевич Юрий, котрий своїм зьвірским поступованем супротив свого слуги вкрив соромом сербский нарід і викликав омерзїнє в цїлім цивілізованім сьвітї. Кн. Юрий став ся убийником свого слуги, камердинера Колаковича. Протокол, який списано при обдукциї убитого, єсть безсумнївним на то доказом, хоч круги двірскі старають ся тому заперечити і доказують, що Колакович, переслуханий полїцією ще за житя, заперечив тому, мов то кн. Юрий его так побив. Що було причиною, длячого кн. Юрий накинув ся на Колаковича і так тяжко его побив, доси ще не знати зовсїм докладно; але що его побив, о тім сказав Колакович представителям робітничої партиї, о тім сьвідчать і обдукция, котра показала наглядно, що тут не може бути й бесїди о якійсь нещасливій пригодї, н. пр. о упадку на сходах. Вислїд обдукциї, котру перевів білградский лїкар др. Відас, показує ся як слїдує:

Тїло мужчини середного росту, добре збудованого, лїт 28. При огляненю зовнїшнім видко на цїлім тїлї множество синьців, підбіглих кровю, з котрих найменші доходять до величини кулака. На скірі лївої руки, на череві і правім підудю слїди масти і вати уживаної до гоєня. При подрібнім огляненю видко на голові кілька ґузів, покритих застиглою кровю і заломане кости висковоі. Лице покрите ранами від якогось острого знаряду, мабуть від остроги. Найбільша з них іде від лївого виска через перетяту горішну ліву повіку і кінчить ся на лївім крилї носовім. Довгота тої рани 16 центиметрів. При піднесеню лївої повіки видко, що лїве око зовсїм знищене.

Долїшна щока з лївої сторони зломана; брак в нїй кількох зубів сьвіжо вибитих, ямки зубів заповнені застиглою кровю, а так само і ямина устна. Грудь симетрична; виросток містковий ключицї відломаний. Ребра девяте, десяте, одинайцяте і дванайцяте по лївій стороні зломані. На лївім рамени рана тята довготи 10 центим., покрита застиглою кровю. Понад суставом наджмінним тої самої руки рана переходяча через цїлу грубість руки. Пальцї середний і вказуючий лївої руки зломані. Черево здуте, почорнїле від набіглої крови. Підбігло кровю найімовірнїйше від ударення в черево якимсь тупим знарядом а може бути також і від копненя. На обох ногах рани і синьцї. Клїть грудна показує змінений вид олегочної з лївої сторони, що єсть наслїдком перебутого якогось запалення в наслїдок ударення. Яма черевна наповнена кровю і сукровицею, представляє вид запалення очеревної а крім того видко й скручене кишок. Сама тота мука, яка настала від копненя ногою, не виключаючи всїх инших змін, могла вже бути і найімовірнїйше стала ся причиною смерти Колаковича.

З того лїкарского ореченя показує ся наглядно, що кн. Юрий мусів через довший час бити нещасливого Колаковича, копати его ногами і калїчити острогами. І такий зьвір хотів засїдати на престолї!

Телєґрами.

Відень 30 марта. „Fremdenblatt" пише: Признаючи анексию, витворили держави заразом безусловну конечність підприняти в Білградї свої не заініціоновані нами кроки, котрі мусїли би були позістати безуспішними, доки Сербія не мала би була против себе сполученої Европи. Держави ті жадають від Сербії того самого, чого і мусїли би жадати від неї. В тім містить ся найлїпше признане факту, що наше поступоване супротив Сербії не було малодушне, васильне або диктоване жадобою власти. Анексия була акциєю так простою, що признане еї державами мусїло видавати ся як само собою зрозуміле.

Відень 30 марта. Дневник законів державних оголошує санкцию закона о удержавленю зелїзниць в Чехії.

Білград 30 марта. Нинї о 10 год. перед полуднем явив ся турецкий посол у президента мінїстрів Новаковича і заявив, що Туреччина в справі анексиї Босни і Герцеґовини стоїть на тім самім становищи що й держави. Рівночасно посли німецкий, француский, російский і італїяньский відбули нараду в анґлїйскім посольстві. О 11 год. приїхали повозами до мінїстра справ заграничних Міловановича, де анґлїйский посол в окруженю инших послів вручив Міловановичеви мемориял, містячий в собі інструкциї що до відповіди, яку Сербія має дати Австриї. В 20 мін. опісля посли італїяньский, француский і німецкий вийшли з міністерства а анґлїйский і російский відбули півгодинну конференцию з Міловановичем.

Константинополь 30 марта. „Osm. Lloyd" доносить, що Ріфаат паші удало ся узискати від держав зміну берлиньского договору в користь Туреччини.

Надіслане.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Цїна примірника 70 сотиків. „Диктати" можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернївцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати" під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краева рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до бібліотек шкільних яко підручник для учителів народних шкіл.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·08, **2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·42, 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від 15/6 до 30/9): 3·50.
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·46, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): 6·20, 10·46, **2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·25, 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від 1/7 до 25/7): 6·40

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

В друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).